

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/131/2023
Identifikačné číslo spisu:	1113244303
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1113244303.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Holíča a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD., v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Negotiant s.r.o., Bratislava, Za kasárňou 1, IČO: 35 967 587, zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Ščepkovou, Bratislava, Saratovská 2/A, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-4C/253/2013, pôvodne Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4C/253/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2019 sp. zn. 5Co/257/2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 14. októbra 2020 sp. zn. 5Co/257/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. septembra 2014 č. k. 4C/253/2013 - 88 vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4 653,68 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 4 653,68 eura od 23. februára 2013 do zaplatenia a trovy konania vo výške 655,90 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 3 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobkyne, že primárnym je inštitút náhrady škody a nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia má subsidiárny charakter. Súd dospel k záveru, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2001 sp. zn. 3Co/207/2009 napĺňa znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaného právneho predpisu, nakoľko dané právoplatné rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené. Uhradením povinnosti vyplývajúcej z uvedeného rozhodnutia žalobkyňou vznikla žalobkyni škoda v priamej príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím. Súd uviedol, že v danom prípade skutočnou škodou boli náklady žalobkyne vzniknuté a vynaložené na úhradu istiny (1 659,70 eura), úroku z omeškania (597,92 eura) a náhrady trov konania

(2 396,06 eura), a to na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, preto súd žalobkyni priznal náhradu škody vo výške 4 653,68 eura. Vo zvyšnej časti náhrady trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní (86,18 eura), súdnom poplatku za vydanie poverenia (16,50 eura) a trovách exekúcie (576,84 eura) súd považoval žalobu za nedôvodnú, keď mal za to, že škoda nevznikla v príčinnej súvislosti s vydaným nezákonným rozhodnutím. Navýšenie majetkovej ujmy žalobkyne bolo spôsobené jej plnením až na základe výzvy súdneho exekútora, nakoľko žalobkyňa neuhradila pohľadávku v lehote stanovenej rozhodnutím. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške, keď mala neúspech v pomerne nepatrnej časti. Proti uvedenému rozhodnutiu podali odvolanie žalobkyňa aj žalovaná.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. apríla 2019 sp. zn. 5Co/257/2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 14. októbra 2020 sp. zn. 5Co/257/2015 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku zmenil (§ 388 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“) tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 679,52 eura s úrokom z omeškania vo výške 8, 75% ročne z istiny od 23. februára 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. stranám náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd na základe zopakovaného dokazovania zistil, že v konaní I. V. G. (L.) proti žalobkyni, vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 45C/108/2008, sa žalobkyňa domáhala vrátenia poskytnutej zálohy na províziu za sprostredkovanie kúpy bytu, v ktorom odvolací súd prvým rozsudkom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel,

keď dospel k záveru, že nedošlo k uzavretiu platnej písomnej dohode o zmluvnej pokute. Zmluvná pokuta bola vyjadrená v jednostranovom vyhlásení záujemkyne a nebolo ani preukázané, že záujemkyňa porušila povinnosti zo sprostredkovateľskej zmluvy (rozsudok z 31. marca 2011 sp. zn. 3Co/207/2009). Na dovolanie žalobkyne dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko odvolací súd rozhodol bez zopakovania dokazovania a bez splnenia manuálnej povinnosti. V novom rozsudku odvolací súd zamietajúci rozsudok prvej inštancie potvrdil z dôvodu, že pre uspokojenie žalovanej pohľadávky v exekúcii nebolo možné napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť (rozsudok z 26. septembra 2013 sp. zn. 3Co/383/2012). Odvolací súd zároveň na základe doplneného dokazovania zistil, že žalobkyňa sa voči I. V. L. domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v dvoch konaniach, v časti vymoženej istiny na Okresnom súde Košice II a v časti náhrady trov exekučného konania na Okresnom súde Bratislava II. Žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola zamietnutá, keď súdy prvej i druhej inštancie dospeli k obdobnému záveru ako odvolací súd v rozsudku sp. zn. 3Co/207/2009 o tom, že zmluvná pokuta nebola dojednaná platne pre nedodržanie formy právneho úkonu (§ 40 ods. 1, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ďalej aj „OZ“), v dôsledku čoho ponechanie si zálohy za obstaranie kúpy bytu žalobkyňou a jej započítanie so zmluvnou pokutou bolo protiprávne. Žalovaná pritom neporušila žiadnu povinnosť zo zmluvy o sprostredkovaní, naopak, žalobkyňa predložila návrh na prevod nehnuteľnosti zaťaženej záložným právom a v odlišných cenových podmienkach, aké boli obsahom zmluvy o sprostredkovaní. Pokiaľ teda žalobkyňa v exekúcii plnila, nepostupovala bez právneho dôvodu (§ 451 OZ), na započítanie zálohy so zmluvnou pokutou nebola oprávnená (rozsudok Okresného súdu Košice II z 9. augusta 2017 č. k. 18C/441/15-263 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. októbra 2018 sp. zn. 3Co/339/2017). Odvolací súd dospel k záveru, že predpokladom vzniku škody, za ktorú zodpovedá štát, či už podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo aj podľa zákona č. 513/2004 Z. z. je absencia pohľadávky žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak však žalobkyňa plnila po práve napriek neskoršiemu zrušeniu exekučného titulu (napr. zrušenie z procesných dôvodov), nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol a rovnako potom ani v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím nevznikla škoda, za ktorú by zodpovedal štát podľa § 5 a § 6 zákona. Žalobkyňa po zrušení exekučného titulu uplatnila ako nárok na náhradu škody od štátu, tak aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od oprávnenej v exekúcii. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia ako plnenia, ktorého právny dôvod odpadol (zrušenie exekučného titulu po zexekvovaní prísudku) súd v zásade neskúma opodstatnenosť žaloby v konaní, v ktorom bol zrušený exekučný titul vydaný. V uvedenom spore však ide o špecifickú situáciu, keď odvolací súd po dovolaní žalobu vyhodnotil ako vecne neopodstatnenú práve z dôvodu, že

žalovaná pohľadávka už bola v exekučnom konaní uspokojená. Odvolací súd vychádzal zo záverov súdov v základnom konaní i v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a dospel k záveru, že žalobkyňa, pokiaľ plnila oprávnenej istinu s úrokom z omeškania, neplnila bez právneho dôvodu alebo z právneho dôvodu, ktorý odpadol. V konaniach nespochybňovala oprávnenie záujemkyne o kúpu bytu na vrátenie zálohy, jej obrana spočívala v uplatnení započítacej námietky. Táto však pre neplatné dojednanie zmluvnej pokuty pre nedostatok formy nebola účinne uplatnená. Pre neuzavretie zmluvy o prevode vlastníctva bytu potom žalobkyni vznikla povinnosť vrátiť I. V. L. zálohu na odmenu za sprostredkovanie (§ 451 a nasl. OZ). Odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa v časti istiny, úroku z omeškania a trov súdneho konania nepreukázala vznik škody v príčinnej súvislosti so zrušeným rozsudkom odvolacieho súdu, v dôsledku čoho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti 4 653,68 eura s príslušenstvom zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Na rozdiel od súdu prvej inštancie však odvolací súd dospel k záveru, že trovy exekúcie (súdny poplatok vo výške 16,50 eura, odmena exekútora vo výške 576,84 eura a trovy právneho zastúpenia vo výške 86,18 eura), vykonanej na základe zrušeného exekučného titulu, je potrebné považovať za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím súdu. Pre splnenie všetkých zákonných predpokladov pre zodpovednosť štátu podľa § 5 a § 6 zákona, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti pre nesprávne právne posúdenie zmenil a žalovanú zaviazal na sumu zodpovedajúcu náhrade trov exekučného konania v uplatnenom rozsahu spolu s úrokom z omeškania vo výške vyplývajúcej z nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., odo dňa nasledujúceho po uplynutí šesťmesačnej lehoty na predbežné prejednanie nároku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2 CSP, keď stranám sporu nepriznal náhradu trov konania oboch inštancií, nakoľko obe strany boli v konaní úspešné len čiastočne.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), a to proti výroku I., ktorým odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti (v časti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 4 653,68 eura) tak, že žalobu zamietol.

3.1. Dovolateľka v prvom rade namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). V tejto súvislosti v podanom dovolaní namietala, že odvolací súd porušil povinnosť vyzvať strany pred skončením odvolacieho pojednávania na záverečné reči. Zároveň namietala, že odvolací súd porušil prejednací princíp a princíp kontradiktórnosti tým, že obstaral a vykonal dôkazy (rozhodnutia všeobecných súdov vydaných v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia), ktoré žiadna zo strán sporu nenavrhol. Odvolací súd o obstaraní týchto dôkazov strany sporu vopred neupovedomil, keď zákon garantuje strane právo vopred sa oboznámiť s dôkaznými návrhmi protistrany a vyjadriť sa k nim ešte pred samotným vykonaním dôkazu. Taktiež namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal námietkou žalobkyne ohľadom vykonaného dokazovania oboznámením daných rozsudkov vydaných v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia.

3.2. V dovolaní zároveň namietala, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď uviedla, že uplatňuje dovolací dôvod v zmysle ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP.

3.2.1. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP (rozhodnutie ktorého záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne) namietala, že zo strany súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu v otázke: „či jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v prípade, ak osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím bola nútená plniť tretej osobe na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, je predchádzajúce domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia voči tejto tretej osobe, ktorej sa plnilo.“ Uviedla, že odvolací súd túto právnu otázku zodpovedal tak, že jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím bola nútená plniť tretej osobe na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, je predchádzajúce domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia voči tejto tretej osobe, ktorej sa plnilo. Mala za to, že uvedená otázka je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená rozdielne, keď existujú

na úrovni dovolacieho súdu dva rozdielne právne názory, reprezentované na jednej strane rozhodnutiami sp. zn. 2Cdo/48/2010, 2Cdo/155/2011 a 2MCdo/13/2013 a na druhej strane rozhodnutiami sp. zn. 4Cdo/199/2005, 6Cdo/27/2016 a 6Cdo/9/2016. Žalobkyňa uviedla, že: „v zhode s názorovou líniou, ktorú zaujal dovolací súd v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 48/2010, 2 Cdo 155/2011 a 2 M Cdo 13/2013, zastáva právny názor, že nárok na náhradu škody od štátu v prípade zrušenia nezákonného právoplatného rozhodnutia, na základe ktorého bola dotknutá osoba nútená plniť tretej osobe, má prednosť pred prípadným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tejto osobe, a že domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, komu sa plnilo, nie je jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Jedinou okolnosťou súvisiacou s prípadne uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá môže byť právne podstatná pre zodpovednosť štátu za škodu, je reálne vrátenie prijatého plnenia treťou osobou poškodenému; ak k nemu nedošlo, samotné uplatnenie alebo neuplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tejto osobe na súde, ako aj výsledok takéhoto prípadného uplatnenia nemá žiaden vplyv na zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“ V dovolaní zároveň poukázala na právne závery vyslovené v R 26/1975, R 25/1986, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1506/2003, rozhodnutie niekdajšieho Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky sp. zn. 4 Cz 110/84, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 20/2009.

3.2.2. V zmysle namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom a uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzila otázku: „či právoplatné zamietnutie žaloby, ktorou sa osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím domáhala vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej bola predtým nútená plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, vylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spočívajúcu v takomto plnení.“ Podľa dovolateľky odvolací súd túto právnu otázku zodpovedal tak, že právoplatné zamietnutie žaloby, ktorou sa osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím domáhala vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej bola predtým nútená plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, vylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spočívajúcu v takomto plnení. Mala za to, že uvedená otázka nebola doposiaľ riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Dovolaťka uviedla, že judikatúra, ktorá rieši prvú právnu otázku odlišne od jej právneho názoru, konštatuje, že existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej sa na základe nezákonného rozhodnutia plnilo, vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a teda vylučuje zodpovednosť štátu za škodu (viď aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 165/2012). Táto judikatúra však priamo nevyriešila otázku, či zodpovednosť štátu za škodu vylučuje aj opačná situácia, teda neexistencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe deklarovaná právoplatným zamietnutím žaloby o jej zaplatenie. Dovolaťka uviedla, že nie je možné, aby bola zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vylúčená ako v prípade existencie pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, komu sa na základe takého rozhodnutia plnilo, tak aj v prípade neexistencie takejto pohľadávky. Podľa názoru dovolateľky nezákonný rozsudok krajského súdu bol podstatnou, aj keď možno nie jedinou príčinou, ktorá sa podieľala na nepriaznivom následku. Podľa jej názoru je potrebné zodpovedať nastolenú otázku tak, že: „právoplatné zamietnutie žaloby, ktorou sa osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím domáhala vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej bola predtým nútená plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, nevylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spočívajúcu v takomto plnení. O vylúčenie zodpovednosti štátu za škodu by išlo iba vtedy, keby tretia osoba plnenie, ktoré na základe nezákonného rozhodnutia získala, vrátila skôr, než by plnil titulom náhrady škody štát; v prípade právoplatného zamietnutia žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia však k takej situácii nedochádza a zodpovednosť štátu za škodu je daná.“

3.3. Dovolaťka žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v danom rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovala, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako

nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd uznesením z 30. novembra 2022 sp.zn. 9Cdo/316/2020 dovolanie žalobkyne odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania, a to pri dôvodoch podľa § 420 písm. f) CSP pre ich neprípustnosť podľa § 447 písm. c) CSP (dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné) a pri dôvodoch podľa § 421 ods. 1 CSP podľa § 447 písm. f) CSP pre ich neodôvodnenie prípustnými dovolacími dôvodmi. Najvyšší súd k námietke o nevyzvaní na záverečnú reč uviedol, že záverečným zhrnutím a vyjadrením nie je len úkon strany, ktorý je takto formálne označený (1Cdo/158/2010 a 1Obdo/81/2020). Krajský súd na pojednávaní zopakoval priebeh konania, umožnil stranám zhrnúť svoje argumenty, dovolateľka svoj prednes ukončila návrhom na rozhodnutie o odvolaní a k vykonanému dokazovaniu nemala pripomienky. K námietke o vykonaní stranami nenavrnutých súdnych rozhodnutí uviedol, že sama dovolateľka v nadväznosti na jej vyjadrenia z odvolacieho pojednávania v máji 2017 predložila krajskému súdu žaloby proti záujemkyni na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tieto rozhodnutia súdov krajský súd na pojednávaní v apríli 2019 oboznámil, boli dovolateľke známe a po ich vykonaní krajským súdom sa k nim mohla vyjadriť. K námietke nedostatočného odôvodnenia s jej pripomienkou k vykonaniu nenavrnutých dôkazov najvyšší súd uviedol, že touto námietkou spochybňuje postup krajského súdu, ktorý bol predmetom predchádzajúcej námietky. Preto najvyšší súd uzavrel, že postupom krajského súdu nedošlo k porušeniu procesných práv dovolateľky v miere podľa § 420 písm. f) CSP.

5.1. Pri prvej dovolacej otázke podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP najvyšší súd vyabstrahoval, že jej predmetom je kolízia nároku dovolateľky na bezdôvodné obohatenie proti záujemkyni s jej nárokom na náhradu škody štátom. Podľa najvyššieho súdu krajský súd rozhodnutie nezaložil na tom, že predpokladom zodpovednosti štátu je predchádzajúce uplatnenie nároku na bezdôvodné obohatenie proti záujemkyni, ale dospel k tomu, že dovolateľka nárok proti záujemkyni na bezdôvodné obohatenie vôbec nemá. K druhej dovolacej otázke podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že krajský súd svoje rozhodnutie nezaložil na závere, že právoplatné zamietnutie žaloby dovolateľky proti záujemkyni o vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť plnením dovolateľky podľa zrušeného rozhodnutia krajského súdu, vylučuje zodpovednosť štátu za škodu. Podľa najvyššieho súdu krajský súd posudzoval priamo predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu a dospel k záveru, že neexistencia nároku dovolateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia záujemkyňou vylučuje príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Preto najvyšší súd uzavrel, že ani od jednej z nastolených dovolacích otázok nezáviselo rozhodnutie krajského súdu.

6. Proti odmietajúcemu uzneseniu najvyššieho súdu podala dovolateľka ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR nálezom z 13. júla 2023 sp.zn. III. ÚS 177/2023 tak, že výrokom 1. konštatoval, že napadnutým uznesením bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Výrokom 2. napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Výrokom 3. rozhodol o náhrade trov konania.

6.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ústavný súd uzavrel, že postupom krajského súdu, ktorý formálne strany nevyzval na záverečné reči, neznemožnil sťažovateľke uskutočniť jej procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka nemala pripomienky len k zopakovanému dokazovaniu. K doplnenému dokazovaniu však pripomienky mala, no skutočností ním zistené jej boli nepochybne známe. Najvyšší súd uviedol, že krajský súd existenciu nároku sťažovateľky na bezdôvodné obohatenie proti záujemkyni posudzoval ako otázku podstatnú pre predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu a vychádzal aj z rozhodnutí z konania o vydanie bezdôvodného obohatenia. Hoci najvyšší súd explicitne neuviedol, že krajský súd postupoval podľa § 194 CSP o prejudicialite, implicitne to z toho možno vyvodiť. Ak sama sťažovateľka predložila krajskému súdu žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, tak potom krajský súd pri dokazovaní postupoval len v intenciách predbežnej záväznosti podľa § 194 CSP, keď obstaral rozhodnutia o tejto žalobe. Hoci súd nie je viazaný rozhodnutím iného súdu o predbežnej otázke, nemôže rozhodnutie o nej ignorovať. Musí naň prihliadnuť a vysporiadať sa s ním. Práve preto krajský súd postupoval nie v rozpore s ustanoveniami o dokazovaní, ale v súlade s nimi, navyše, keď túto otázku považoval za podstatnú pre rozhodnutie. To vylučuje porušenie namietaného princípu rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. K

tomu možno doplniť, že sťažovateľka správnosť rozhodnutí z konania o vydanie bezdôvodného obohatenia pred krajským súdom nenamietala. Sťažovateľka dovolacou námietkou, že sa krajský súd nevysporiadal s jej pripomienkou k vykonaniu stranami nenavrnutých dôkazov, nespochybňovala procesný postup krajského súdu tak, ako to konštatoval najvyšší súd. Namietala, že sa s ňou krajský súd v odôvodnení rozsudku nijako nevysporiadal, s čím treba súhlasiť. No na strane druhej tento nedostatok, aj keď nie výslovne, jasne a zrozumiteľne napravil najvyšší súd konštatovaním, že z týchto rozhodnutí krajský súd vychádzal, lebo ich považoval za podstatné pre svoje rozhodnutie. Možno však konštatovať, že odôvodnenie najvyššieho súdu vo vzťahu k námietke o vykonaní nenavrnutých dôkazov mohlo výraznejšie reagovať na to, prečo mohol krajský súd aj bez návrhu strán prihladiť na rozhodnutia z konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď strany nechceli na výslovný dopyt krajského súdu prerušiť namietané konanie do skončenia konania o vydanie bezdôvodného obohatenia. To platí o to viac, že ani krajský súd sa s touto námietkou sťažovateľky v odôvodnení nevysporiadal. Ústavnou sťažnosťou namietané procesné pochybenia podľa § 420 písm. f) CSP musia vykazovať určitú intenzitu na to, aby bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces. Tomu tak vo veci sťažovateľky nebolo, čo viedlo najvyšší súd k procesne súladnému odmietnutiu dovolania sťažovateľky podľa § 447 písm. c) CSP.

6.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP ústavný súd uzavrel, že podľa najvyššieho súdu krajský súd nezaložil svoje rozhodnutie na tom, či predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu je predchádzajúce domáhanie sa bezdôvodného obohatenia od záujemkyne. Ak však najvyšší súd konštatoval, že krajský súd otázku existencie nároku sťažovateľky na bezdôvodné obohatenie ako otázku podstatnú pre posúdenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu posudzoval ako podstatnú pre posúdenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, tak potom dovolacia otázka o tom, či skoršie domáhanie sa bezdôvodného obohatenia je predpokladom vzniku takejto zodpovednosti, sa javí ako otázka, na ktorej krajský súd založil svoje rozhodnutie. Aj vo vzťahu k druhej dovolacej otázke najvyšší súd uzavrel, že od jej vyriešenia nezáviselo rozhodnutie krajského súdu. Krajský súd nezaložil svoje rozhodnutie na závere, že zamietnutie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik zodpovednosti štátu za škodu. Ale dospel k záveru, že ak sťažovateľka plnila záujemkyni v súlade s právom, napriek neskoršiemu zrušeniu súdneho rozhodnutia nárok na bezdôvodné obohatenie jej nevznikol, a preto jej v príčinnej súvislosti so zrušeným rozhodnutím nevznikla škoda. Na druhú dovolaciu otázku treba nazerať v nadväznosti na prvú. Vo veci sťažovateľky nebolo možné plošne a bez zohľadnenia špecifických okolností aplikovať judikatórny záver najvyššieho súdu, že ak má poškodený nárok na bezdôvodné obohatenie proti tretej osobe, nevznikne mu škoda ako predpoklad zodpovednosti štátu za škodu. Z tohto všeobecného judikatórneho záveru najvyššieho súdu pri konkrétnom závere krajského súdu vyplýva, že aj existencia, aj neexistencia nároku na bezdôvodné obohatenie vylučuje splnenie niektorého z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Preto sa sťažovateľka výstižne pýtala, či aj neexistencia jej nároku na bezdôvodné obohatenie je dôvodom neexistencie vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Ak je ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, že pohľadávka na bezdôvodné obohatenie vylučuje vznik škody ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu, tak sa javí ako účelné v konkrétnostiach zodpovedať, aký je následok súdnymi rozhodnutiami konštatovanej neexistencie pohľadávky sťažovateľky na bezdôvodné obohatenie. Hoc to krajský súd poňal ako dôvod neexistencie príčinnej súvislosti, a nie ako dôvod vzniku škody, stále sú obe predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Z dovolacích otázok sťažovateľky je zrejmé, čo nimi myslela a že ich nadväznosť bola podstatná pre rozhodnutie krajského súdu. Krajský súd z nesporného skutkového stavu (zaplatenie exekučne vymáhanej pohľadávky, zrušenie exekučného titulu, zamietnutie žaloby o bezdôvodné obohatenie) vyvodil právny záver, že medzi vznikom škody a zrušeným exekučným titulom nie je príčinná súvislosť. Podstatou teda bolo právne posúdenie, či ak sťažovateľka plnila v súlade s hmotným právom, aj keď bol exekučný titul neskôr zrušený len z procesných dôvodov a nahradený opačným rozhodnutím len preto, že medzičasom už došlo k vymoženiu exekučne vymáhanej pohľadávky, je vylúčená príčinná súvislosť medzi škodou a zrušeným rozhodnutím ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Záver o neexistencii príčinnej súvislosti bol výsledkom právnej kvalifikácie dokázaných skutočností. To potvrdzuje len to, že sťažovateľka sa správne pýtala, či zamietnutie žaloby o bezdôvodné obohatenie vylučuje vznik zodpovednosti štátu za škodu. Najvyšší súd hoc jasným pomenovaním právneho záveru krajského súdu pri zrozumiteľnej a výstižnej dovolacej argumentácii sťažovateľky ju nesprávne označil za nemajúcu

rozhodujúci význam pre krajský súd, čím nesprávne aplikoval § 421 CSP a dospel k neprípustnosti dovolania v časti nesprávneho právneho posúdenia. Najvyšší súd prípustnosť dovolacích otázok vyhodnotil ústavne nekonformne, čo viedlo k nezodpovedaniu sťažovateľkou nastolených právnych otázok, na ktoré na základe nesporného skutkového stavu formuloval jasný právny záver krajský súd, ktorého správnosť mal najvyšší súd preskúmať. Preto najvyšší súd procesne nesúladne odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. f) CSP, čo viedlo k porušeniu jej práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto bolo vyslovené porušenie týchto práv sťažovateľky namietaným uznesením najvyššieho súdu, ktoré bolo následne podľa čl. 127 ods. 2 ústavy zrušené s tým, že vec sa vracia najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), opätovne (po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia ústavným súdom) skúmal prípustnosť dovolania, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je procesne prípustné, no vecne nedôvodné.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolaťka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala v prvom rade z ust. § 420 písm. f) CSP. Už v predchádzajúcom rozhodnutí sp.zn. 9Cdo/316/2020 dovolací súd konštatoval neprípustnosť dovolania v tejto časti, pričom ústavný súd vo svojom zrušujúcom náleze nekonštatoval porušenie práva dovolaťky na spravodlivý proces. Vzhľadom však na to, že nálezom ústavného súdu bolo zrušené pôvodné rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu, dovolací súd považuje za potrebné zopakovať argumentáciu odôvodňujúcu neprípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťka, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Dovolaťka namietala, že procesným postupom súdov nižšej inštancie došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Žalobkyňa v súvislosti s vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP namietala nesprávny procesný postup súdov spočívajúci v porušení ustanovenia § 182 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolacím súdom.

14. Predtým, ako odvolací súd vyhlási rozhodnutie, majú strany, prípadne aj iné subjekty konania právo

pred skončením odvolacieho pojednávania na záverečné reči, t. j. na výzvu odvolacieho súdu zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu aj k právnej stránke veci (§ 182 veta prvá v spojení s § 378 ods. 1 CSP). Ak odvolací súd vykonával dokazovanie a už nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, vyhlási uznesením dokazovanie za skončené (§ 182 veta druhá v spojení s § 378 ods. 1 CSP) a následne po neverejnej porade senátu (§ 47 ods. 1 CSP) vyhlási rozhodnutie. Citované ustanovenia sú konkrétnym prenesením podstaty princípu rovnosti strán v zmysle čl. 6 ods. 1 CSP do súdneho procesu a predstavujú jeden zo spôsobov realizácie práva účastníka na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

15. V prejednávanej veci žalobkyňa namietala, že odvolací súd porušil citované ustanovenia a nevyzval ju na prednesenie záverečných rečí. K dovolateľkou namietanému postupu odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že o tom, aký bol procesný postup odvolacieho súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo súdneho spisu. Z obsahu zápisnice z pojednávania z 30. apríla 2019 vyplýva, že na danom pojednávaní predsedníčka senátu odvolacieho súdu pred vynesením rozhodnutia zopakovala doterajší priebeh konania a umožnila obom stranám sporu predniesť vyjadrenia, pričom žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovanej tak po skutkovej ako aj právnej stránke. Následne po vykonanom dokazovaní odvolacím súdom strany nemali pripomienky k vykonanému dokazovaniu. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor vyslovený v jeho rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/158/2010, z ktorého vyplýva, že záverečným zhrnutím a vyjadrením nie je len ten procesný úkon strany/účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označený aj formálne. Rovnaký záver tiež vyplýva z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/81/2020, ktoré uvádza, že záverečným zhrnutím je i bez tohto formálneho označenia aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon strany/účastníka (jeho zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Zo zápisnice z pojednávania v prejednávanej veci vyplýva, že súd stranám sporu takúto procesnú možnosť na realizáciu práva vyplývajúceho im z ustanovenia § 182 veta prvá CSP vytvoril. Zo zápisnice vyplýva, že právna zástupkyňa žalobkyne vo svojom prednese uviedla, že trvá na podanej žalobe, pričom zhrnula svoje podstatné právne argumenty, keď mala za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je k nároku na náhradu škody len subsidiárnym nárokom. Svoj prednes ukončila návrhom na rozhodnutie odvolacieho súdu. Zo zápisnice taktiež vyplýva, že strany sporu nemali pripomienky k vykonanému dokazovaniu.

15.1. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý v závere pojednávania formálne nevyzval strany sporu v zmysle § 182 veta prvá CSP, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, nebolo žalobkyni znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Dovolaťka ďalej v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd obstaral a vykonal dôkazy (rozhodnutia všeobecných súdov), ktoré žiadna zo strán sporu nenavrhol. Namietala, že odvolací súd o obstaraní týchto dôkazov strany sporu vopred neupovedomil, keď zákon garantuje strane právo vopred sa oboznámiť s dôkaznými návrhmi protistrany a vyjadriť sa k nim ešte pred samotným vykonaním dôkazu.

17. Je zřejmé, že v danej veci mali strany sporu rozdielny právny názor na splnenie predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, z dôvodu konkurencie nároku na náhradu škody štátom s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa mala za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je subsidiárnym nárokom k nároku na náhradu škody. Žalovaná mala za to, že škoda žalobkyni doposiaľ nevznikla, keďže žalobkyňa má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zo zápisnice z pojednávania z 23. mája 2017 vyplýva, že právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní uviedla, že prebiehajú dve konania o vydanie bezdôvodného obohatenia na Okresnom súde Bratislava II a Okresnom súde Košice I (zrejme správne Okresný súd Košice II), v jednom spore ide o vydanie sumy získanej na základe zmeňujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave a v druhom o náhradu trov exekúcie a exekučného konania. Právna zástupkyňa žalobkyne na tomto pojednávaní zároveň uviedla, že žalobu voči štátu podala výlučne z dôvodu plynutia premlčacej doby. Žaloby boli podané skôr ako žaloba o náhradu škody, ktorá je predmetom konania. Strany sporu

zároveň nenavrhli prerušenie konania do právoplatného skončenia daných konaní. Z následného podania právnej zástupkyne žalobkyne (č. l. 131) vyplýva, že do spisu založila návrhy na vydanie platobných rozkazov podané v predmetných konaniach, a to konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 16C/130/2016 a na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 18C/441/2015. Následne odvolací súd zabezpečil do spisu rozsudky (súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) vydané v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II, s ktorými strany oboznámil na pojednávaní 30. apríla 2019. Z obsahu zápisnice z daného pojednávania (č. l. 207) vyplýva, že žalovaná uviedla, že bez preukázania toho, či žalobkyňa neúspešne uplatnila bezdôvodné obohatenie, nemohla ani uniesť dôkazné bremeno v tomto konaní, v dôsledku čoho je potrebné prihliadnuť aj na konanie o bezdôvodné obohatenie. Domnievala sa, že žaloba nie je vecne opodstatnená, keďže bezdôvodné obohatenie žalobkyni nemalo vzniknúť. Právna zástupkyňa žalovanej zotrvala na názore, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je subsidiárnym nárokom, pričom podľa jej názoru výsledok sporu o bezdôvodné obohatenie nie je relevantný.

17.1. Odvolací súd v danom prípade (a to aj s ohľadom na vyjadrenia strán sporu ohľadom nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a poukazu žalobkyne na prebiehajúce súdne konania týkajúce sa daného nároku) posudzoval existenciu nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia ako otázky podstatnej pre posúdenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, pričom vychádzal aj z rozhodnutí súdov vydaných v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia.

17.2. K dovolacej námietke žalobkyne, že odvolací súd strany sporu o obstaraní týchto dôkazov vopred neupovedomil, keď zákon garantuje strane právo vopred sa oboznámiť s dôkaznými návrhmi protistrany a vyjadriť sa k nim ešte pred samotným vykonaním dôkazu, dovolací súd uvádza, že žalobkyni, keďže bola stranou sporu v konaniach o vydanie bezdôvodného obohatenia, boli známe rozhodnutia súdov prijaté v týchto konaniach (z úradného záznamu na č. l. 197 spisu vyplýva, že rozsudok Okresného súdu Košice II z 9. augusta 2017 č. k. 18C/441/2015-263 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice z 25. októbra 2018 sp. zn. 3Co/339/2017 nadobudol právoplatnosť 06. decembra 2018). Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom nevyplýva, že by sa k vykonaným listinným dôkazom (aj k uvedeným rozsudkom) žalobkyňa nemala možnosť vyjadriť.

17.3. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené nezistil, že by žalobkyni boli upierané jej procesné práva takou intenzitou, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Dovolateľka v súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP taktiež namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal jej námietkou týkajúcou sa vykonaného dokazovania odvolacím súdom oboznámením rozsudkov vydaných v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia.

19. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

20. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu/účastníka mimosporového konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu/účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu/účastníka konania. Porušením uvedeného práva strany sporu/účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu/účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada

zakladá i přípustnost dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

21. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, ktoré dôkazy vykonal a výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd sa v odôvodnení zároveň vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami.

21.1. Skutočnosť, že dovolateľka sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

21.2. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalobkyňa preto neopodstatnene v tejto časti namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

21.3. K dovolacej námietke žalobkyne, že odvolací súd nedal odpoveď na jej námietku vzťahujúcu sa k vykonanému dokazovaniu odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že z obsahu danej námietky vyplýva, že dovolateľka touto námietkou spochybňuje postup odvolacieho súdu, ktorý žalobkyňa namietala v rámci iného ňou uplatneného dovolacieho dôvodu (viď body 16 a nasl. odôvodnenia tohto rozhodnutia).

22. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto dovolanie žalobkyne v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

23. Dovolaťka v podanom dovolaní ďalej uplatnila aj dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP, podľa ktorých je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP); ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP). Ústavný súd vo svojom zrušujúcom náleze skonštatoval, že dovolateľka riadne vymedzila právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, preto je povinnosťou dovolacieho súdu tieto otázky zodpovedať.

24. Dovolaťka v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v prvom rade uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolací súd uvádza, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty naďalej zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich pretrvávajúcom rozdielnom rozhodovaní.

25. Žalobkyňa v dovolaní vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP vyslovila potrebu vyriešenia právnej otázky: „či jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v prípade, ak osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím bola nútená plniť tretej osobe na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, je predchádzajúce domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia voči tejto tretej osobe, ktorej sa plnilo.“ Mala za to, že uvedená otázka je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená rozdielne, keď existujú na úrovni dovolacieho súdu dva rozdielne právne názory, reprezentované na jednej strane rozhodnutiami sp. zn. 2Cdo/48/2010, 2Cdo/155/2011 a 2MCdo/13/2013 a na druhej strane rozhodnutiami sp. zn. 4Cdo/199/2005, 6Cdo/27/2016 a 6Cdo/9/2016. Žalobkyňa zastávala právny názor, podľa ktorého: „nárok na náhradu škody od štátu v prípade zrušenia nezákonného právoplatného rozhodnutia, na základe ktorého bola dotknutá osoba nútená plniť tretej osobe, má prednosť pred prípadným nárokom na vydanie

bezdôvodného obohatenia voči tejto osobe, a že domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, komu sa plnilo, nie je jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Jedinou okolnosťou súvisiacou s prípadne uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá môže byť právne podstatná pre zodpovednosť štátu za škodu, je reálne vrátenie prijatého plnenia treťou osobou poškodenému; ak k nemu nedošlo, samotné uplatnenie alebo neuplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tejto osobe na súde, ako aj výsledok takéhoto prípadného uplatnenia nemá žiaden vplyv na zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“

26. Z dovolateľkou nastolenej právnej otázky vyplýva, že dovolateľka riešila kolíziu nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody, s tým, že podľa jej názoru má prednosť nárok na náhradu škody a za rozhodnú považovala otázku, či predchádzajúce domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej sa plnilo, je jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

27. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 8Cdo/88/2017 odkázal na uznesenie z 22. februára 2017 sp. zn. 6Cdo/9/2016, v ktorom súd uviedol, že „až do vydania uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/48/2010 sa dôsledne rozlišovalo medzi prípadmi 1/ existencie nárokov na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia a na náhradu škody voči rôznym osobám a tými prípadmi 2/ v ktorých nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia má povahu doplnkového (záložného) titulu v takých záväzkových vzťahoch, v ktorých ako oprávnený (veriteľ) i zaviazaný (dlžník) figurujú tie isté osoby. A z takého rozlišovania vyplýva aj opodstatnenosť záverov urobených súčasťou odôvodnení väčšiny rozhodnutí, resp. stanovísk spomínaných v dovolaní napadnutom rozhodnutí a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/48/2010 (pokúšajúce sa závery zo stanovísk dopadajúcich na prípady spadajúce do druhej skupiny prípadov vzťahovať aj na prípady rôznosti osôb volaných na jednej strane k plneniu titulom bezdôvodného obohatenia a na strane druhej titulom náhrady škody) je ale v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu i v teórii považované za exces (ako najvyšší súd poukázal napr. v uznesení z 29. novembra 2016 sp. zn. 6Cdo/27/2016)“. Najvyšší súd SR v rozsudku z 31. mája 2006 sp. zn. 4Cdo/199/2005 uviedol, že „v rozhodnutí 4 Cz 110/84 bol vyslovený právny názor, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v občianskom súdnom konaní môže byť úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak žiadateľ nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z dôvodu neoprávneného majetkového prospechu (teraz bezdôvodného obohatenia) voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný mu ho vydať. Tento názor vychádzal z ustáleného výkladu, že pokiaľ účastník má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Nárok na náhradu škody voči štátu by mohol úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru dovolacieho súdu sú tieto právne závery stále použiteľné. Aktívnu legitimáciu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. má ten, komu vzniklo právo na náhradu škody, teda ten, u koho sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, vrátane základného predpokladu tejto zodpovednosti a to vznik samotnej škody. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia“. Obdobné závery vyslovil najvyšší súd aj v uznesení zo 16. decembra 2015 sp. zn. 4MCdo/3/2014 (odkazuje na R 25/1986), v uznesení z 27. septembra 2012 sp. zn. 7MCdo/16/2011 (odkazuje na Luby,Š.: Zodpovednosť štátu za škodu, Obzor, Bratislava 1971, str. 31-34), ale aj Ústavný súd SR v nálezoč z 13. decembra 2013 sp. zn. II. ÚS 165/2012, zo 16. januára 2013 sp. zn. II. ÚS 17/2013, z 26. novembra 2009 sp. zn. III. ÚS 361/2009, zo 7. februára 2008 sp. zn. III. ÚS 45/2008. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na to, že obdobné závery vyslovil aj Najvyšší súd Českej republiky napr. v rozsudku z 21. februára 2018 sp. zn. 30 Cdo 1840/2017 („Najvyšší soud ve své rozhodovací praxi konstantne dovozuje, že nárok na náhradu škody způsobené nesprávnym úředním postupem či nezákonným rozhodnutím může být vůči státu uplatněn pouze tehdy, jestliže by poškozený nedosáhl uspokojení své pohledávky vůči tomu, kdo by k němu byl jinak povinen (viz rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu SR ze dne 16.4.1985 sp. zn. 4 Cz 110/84, z aktuální judikatury pak např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4.11.2004 sp. zn. 25 Cdo 1404/2004, ze dne 2.6.2011 sp. zn. 28 Cdo

4230/2010, nebo ze dne 14.9.2011 sp. zn. 28 Cdo 2154/2011)...“. Ďalšie rozhodnutia: uznesenia NS ČR z 3.6.2014 sp. zn. 30 Cdo 4418/2013, z 9.2.2012 sp. zn. 28 Cdo 1756/2010, ale aj nález ÚS ČR z 13.3.2012 sp. zn. I. ÚS ČR 529/2009, uznesenia ÚS ČR z 25.6.2012 sp. zn. II. ÚS 1664/12, z 15.12.2011 sp. zn. II. ÚS ČR 1950/11 a pod..“

27.1. Rovnaký právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/128/2019 (uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 382/2020-16 zo dňa 10. septembra 2020 bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu), ako aj v rozhodnutiach sp.zn. 6Cdo/198/2020 (uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 247/2023 bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu) a sp.zn. 9Cdo/77/2023.

28. Rozhodovacia prax Ústavného súdu SR je rovnako jednotná v názore, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia má „prednosť“ pred právom na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. III. ÚS 361/2009-24 zo dňa 26. novembra 2009, uviedol „právny názor krajského súdu vychádza z dlhodobej a relatívne ustálenej judikatúry všeobecných súdov, podľa ktorej nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu, môže byť v občianskom súdom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 58/1969 Zb. Nárok na náhradu škody od štátu by mohol úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Aktívnu legitimáciu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb. má ten, komu vzniklo právo na náhradu škody, teda ten, u koho sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu vrátane základného predpokladu tejto zodpovednosti, a to vzniku samotnej škody. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 58/1969 Zb. a to existencia samotnej škody (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SFR sp. zn. 4 Cz 110/84 zo 16.4.1985, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 199/2005 z 31.5.2006). Skutočnou škodou v zmysle ust. § 442 ods. 1 Obč. zák. je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu oproti stavu pred škodovou udalosťou) a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Skutočnou škodou je aj ujma spočívajúca v neuspokojenej pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi, ktorej náhradu požaduje od štátu ako subjektu zodpovedného za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Táto škoda však nevzniká už v okamihu splatnosti pohľadávky resp. omeškania dlžníka, ale až okamihom, keď sa právo veriteľa na plnenie proti dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným (mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/105/2004 zo 7. októbra 2004)“.

28.1. V rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 247/2023 bod 21 ústavný súd konštatoval neprípustnosť dovolania v dôsledku existencie rozdielnosti použiteľnej judikatúry, keďže sťažovateľom tvrdená rozdielnosť v rozhodovaní o položenej právnej otázke bola už najvyšším súdom odstránená a judikatúra bola v čase podania dovolania už ustálená, s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax o otázke, že je potrebné najprv žalovať vydanie bezdôvodného obohatenia a následne uplatňovať nárok na náhradu škody od štátu.

29. Ak teda v prejednávanej spore odvolací súd vychádzal z právneho názoru, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu môže byť v sporovom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať, postupoval vecne správne, v súlade s vyššie citovanou ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho i ústavného súdu, ktorej závery preberá odvolací súd aj v tu prejednávanej veci.

30. Dovolací súd pre úplnosť dodáva, že iná situácia by bola daná vtedy, ak by majetkový prospech, ktorý predstavuje škodu, nebol v rukách tretej osoby. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález

ústavného súdu č. k. III. ÚS 424/2023-48 z 25. januára 2024 vo vzťahu k zodpovednosti súdneho exekútora za škodu, podľa ktorého „z hľadiska postavenia súdneho exekútora a výkonu jeho činnosti je zrejmé, že súdny exekútor v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Nie je povinnosťou poškodeného domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia z osobného majetku exekútora, pretože exekútor vykonáva exekučnú činnosť ako orgán verejnej moci, nie ako súkromná osoba a vzťah v exekučnom konaní medzi exekútorom a poškodeným je vzťah verejnoprávny. Iná je však situácia, ak je majetkový prospech, ktorý predstavuje škodu, v rukách tretej osoby, teda nie u exekútora ako vykonávateľa verejnej moci. Vtedy je prijateľný výklad, na ktorý aj poukazuje najvyšší súd, že najskôr sa má táto osoba domáhať vydania bezdôvodného obohatenia voči tejto osobe. Inak by mohlo dôjsť k zneužívaniu zodpovednosti štátu za škodu výkonom verejnej moci, čo je absolútne nežiaduce“. Vo vzťahu k námietke, či sťažovateľ nemal povinnosť domáhať sa najskôr vydania bezdôvodného obohatenia od exekútora ako fyzickej osoby, ústavný súd uzavrel, že „v tomto prípade nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nemal prioritu“. K rovnakému záveru dospel aj Veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 1VCdo/3/2025.

31. Žalobkyňa v podanom dovolaní v rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom zároveň vyvodzovala prípustnosť jej dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

32. Dovolateľka v rámci ňou uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzila otázku: „či právoplatné zamietnutie žaloby, ktorou sa osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím domáhala vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej bola predtým nútená plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, vylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spočívajúcu v takomto plnení.“ Podľa jej názoru je potrebné zodpovedať nastolenú otázku tak, že: „právoplatné zamietnutie žaloby, ktorou sa osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím domáhala vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej bola predtým nútená plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, nevylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spočívajúcu v takomto plnení. O vylúčenie zodpovednosti štátu za škodu by išlo iba vtedy, keby tretia osoba plnenie, ktoré na základe nezákonného rozhodnutia získala, vrátila skôr, než by plnil titulom náhrady škody štát; v prípade právoplatného zamietnutia žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia však k takej situácii nedochádza a zodpovednosť štátu za škodu je daná.“

33. Dovolací súd považuje za potrebné na takto dovolateľkou formulovanú otázku odpovedať tak, že právoplatné zamietnutie žaloby, ktorou sa osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím domáhala vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej bola predtým nútená plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, samo o sebe nevylučuje (ale ani nepreukazuje) zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spočívajúcu v takomto plnení, zodpovednosť štátu je však daná len vtedy, ak sú preukázané všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu vrátane základného predpokladu tejto zodpovednosti, a to vzniku samotnej škody. Zo samotnej právnej skutočnosti právoplatného zamietnutia žaloby, ktorou sa osoba dotknutá nezákonným rozhodnutím domáhala vydania bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorej bola predtým nútená plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré bolo neskôr ako nezákonné zrušené, nemožno automaticky vyvodiť danosť zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spočívajúcu v takomto plnení, ale je potrebné skúmať splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu.

34. V prejednávanej spore odvolací súd dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalobkyňa vznik škody nepreukázala, nakoľko žalobkyňa plnila oprávnenej v súlade s právom (žalobkyni vznikla v zmysle § 451 a nasl. OZ povinnosť vrátiť oprávnenej I. V. L. zálohu na odmenu za sprostredkovanie), a preto ani nemohla byť preukázaná príčinná súvislosť medzi neskôr zrušeným rozsudkom odvolacieho súdu ako nezákonného rozhodnutia a vznikom škody. Dovolací súd pripomína,

že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody musia byť preukázané všetky zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu súčasne, nesplnenie čo i len jedného z nich má za následok zamietnutie žaloby. Ak teda odvolací súd uzavrel, že žalobkyni nárok na náhradu škody voči štátu nevznikol, keďže nepreukázala samotný vznik škody, rozhodol vecne správne.

35. Dovolací súd na podklade uvedeného konštatuje, že dovolanie žalobkyne síce [v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) v spojení s § 432 CSP] vyvolalo procesný účinok umožňujúci uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, jeho výsledok ale vedie k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je dôvodné, lebo právne posúdenie žalobkyňou nastolených právnych otázok odvolacím súdom bolo správne. Keďže žalobkyňa dovolaním napadla vecne správny rozsudok odvolacieho súdu, dovolací súd jej dovolanie ako nedôvodne podané podľa § 448 CSP zamietol.

36. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Keďže bol žalovaný v dovolacom konaní v celom rozsahu úspešný, priznal mu dovolací súd proti žalobkyni (dovolateľke) nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.